

DOMÉNNÉV REGISZTRÁTORA MINT VÉDJEGBITORLÓ

A védjegybitorlás megállapításához (vétkesség, gondatlanság, szándékosság) nem szükséges az objektíven jogsértő magatartás. A globalizáció következtében a védjegybitorlás ma világviszonylatban jóval elterjedtebb, statisztikailag és gazdasági hatásait tekintve jóval jelentősebb, mint akár csak egy fél évszázaddal ezelőtt volt. Szokványos formája: más védjegyének használata saját árun vagy csomagoláson anélkül, hogy erre a használó engedélyt kapott volna.

A védjegybitorlás viszonylag új formája más védjegyének a számítógép által közvetített kommunikáció keretében való jogsértő használata. Erre a legismertebb példa a GOOGLE keresőbe beépített jogsértő védjegyhasználat, amellyel az Európai Bíróság,¹ valamint a Francia Legfelsőbb Bíróság² is foglalkozott.

A doménnevekbe jogsértően beépített védjegyek esetében megjelenik egy további fajta bitorló is: a közreműködő, aki az információs szolgáltatás közvetítésével válik maga is bitorlóvá.

I. Jogi háttér

1. A védjegyekről és földrajzi árujelzőkről szóló 1997. évi XI. tv. 27. § (4) bekezdése³ úgy rendelkezik, hogy a védjegyjogosult azzal a személlyel szemben is felléphet, „akinek szolgáltatásait a bitorlás elkövetéséhez igénybe vették”.

Ez a rendelkezés összhangban van az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak harmonizálásáról szóló 2001/29/EK irányelv⁴ 48/3/ cikkének szabályával.

2. Elképzelhetőnek tartom, hogy az információ közvetítését végző szolgáltató felelősségéről szóló rendelkezések közül analógiaként egyesek ugyancsak alkalmazhatóak lesznek.

Az elektronikus kereskedelemről, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi XVIII. tv. (Ektv.) meglehetősen részletes szabályokat tartalmaz a közvetítő szolgáltatás fogalmáról, felelősségéről, felelőség alól való mentesüléséről. A fogalommeghatározások keretében az Ektv. 2. § 1. pontja úgy rendelkezik, hogy

* jogtanácsos, Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

¹ Dr. Vida Sándor: Az Európai Bíróság védjegyjogi gyakorlata, II. Miskolc, 2010, p. 326.

² Cass. com. 2010. július 13.

³ A továbbiakban: Vt. a 2005 évi módosítás szerint.

⁴ Hivatalos lap (EK), 2001 L 167.

„l) Közvetítő szolgáltató: az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó szolgáltató, amely

la) az igénybe vevő által biztosított információt távközlő hálózaton továbbítja, vagy a távközlő hálózathoz hozzáférést biztosít (egyszerű adatátvitel és hozzáférés-biztosítás);

lb) az igénybe vevő által biztosított információt távközlő hálózaton továbbítja, és az alapvetően a más igénybe vevők kezdeményezésére történő információtovábbítás hatékonyabbá tételét szolgálja (gyorsítótárolás);

lc) az igénybe vevő által biztosított információt tárolja (tárhelyszolgáltatás);

ld) információk megtalálását elősegítő segédeszközöket biztosít az igénybe vevő számára (keresőszolgáltatás);”

Az Ektv. a közvetítő szolgáltatók felelősségét differenciáltan szabályozza. Nevezetesen

„8. §(1) A 2. § 1a) pontjában meghatározott közvetítő szolgáltató (egyszerű adatátvitel és hozzáférés biztosítás) akkor nem felel a továbbított információkért, ha

a) nem a szolgáltató kezdeményezi az információ továbbítását;

b) nem a szolgáltató választja meg a továbbítás címzettjét, és

c) a továbbított információt nem a szolgáltató választja ki, illetve azt nem változtatja meg.

(2) Az információtovábbítás és a hozzáférés (1) bekezdés szerinti lehetővé tétele magában foglalja a továbbított információ közbenső és átmeneti jellegű automatikus tárolását is, amennyiben ez kizárólag az információtovábbítás lebonyolítására szolgál és az információt nem tárolják hosszabb ideig, mint az a továbbításhoz szükséges.

9. § A 2. § 1b) pontjában meghatározott közvetítő szolgáltató (gyorsítótárolás) akkor nem felel az információ közbenső és átmeneti jellegű automatikus tárolásával okozott kárért, ha

a) a szolgáltató nem változtatja meg az információt,

b) a tárolt információhoz való hozzáférés megfelel az információ hozzáféréssel kapcsolatban támasztott feltételeknek;

c) a közbenső tárolóban az információ frissítése megfelel a széleskörűen elismert és alkalmazott információfrissítési gyakorlatnak;

d) a közbenső tárolás nem zavarja meg az információ felhasználásával kapcsolatos adatok kinyerésére szolgáló, széleskörűen elismert és alkalmazott technológia jogszerű használatát; és

e) a szolgáltató haladéktalanul eltávolítja az általa tárolt információt vagy nem biztosítja az ahhoz való hozzáférést, amint tudomást szerzett arról, hogy az információt az adatátvitel eredeti kiindulási pontján a hálózatról eltávolították, vagy az ahhoz való hozzáférés biztosítását megszüntették, illetve, hogy a bíróság vagy más hatóság az eltávolítást vagy a hozzáférés megtiltását elrendelte.

10. § A 2. § 1c) pontjában meghatározott közvetítő szolgáltató (tárhelyszolgáltatás) akkor nem felel az igénybe vevő által biztosított információkért, ha

a) nincs tudomása az információval kapcsolatos jogellenes magatartásról, vagy arról, hogy az információ bárkinek a jogát vagy jogos érdekét sérti;

b) amint az a) pontban foglaltakról tudomást szerzett, haladéktalanul intézkedik az információ eltávolításáról, vagy a hozzáférést nem biztosítja.

11. § A 2. § 1d) pontjában meghatározott közvetítő szolgáltató (keresőszolgáltatás) akkor nem felel az információ 2. § 1d) pontja szerinti hozzáférhetővé tételével okozott kárért, ha

a) nincs tudomása az információval kapcsolatos jogellenes magatartásról, vagy arról, hogy az információ bárkinek a jogát vagy jogos érdekét sérti;

b) amint az a) pontban foglaltakról tudomást szerzett, haladéktalanul intézkedik az elérési információ eltávolításáról vagy a hozzáférés megtiltásáról.”

A törvény által meghatározott elvont tényállások közül az első három (egyszerű adatátvitel és hozzáférés biztosítása, gyorsítótárolás, tárhelyszolgáltatás) megfelel a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló 2000/31/EK irányelv⁵ 512–14 cikkében foglaltaknak.

II. A HYUNDAI-ügy

1. A tényállás ismertetését megelőzően megjegyzem, hogy ebben a jogvitás ügyben a doméneveket regisztráló szolgáltatók tevékenysége közvetlenül kapcsolódott a márkakereskedők tevékenységéhez. Ezért – nézetem szerint – a márkakereskedők, valamint a regisztrátorok jogsértő magatartásának tárgyalása bajosan különíthető el, s a bíróság is együtt vizsgálta ezeket.

A bitorlás tényállása nem volt szokványos. A márkakereskedők, valamint a regisztrátorok ugyanis évekig jogszerűen, a védjegyjogosulttal együttműködve tevékenykedtek és használták a HYUNDAI, valamint a H ábrás védjegyet: a perbeli elsőrendű alperes a 2001. január 1-jén kötött „disztribútori szerződés” alapján építette ki a Hyundai gépkocsik magyarországi márkakereskedői és márkaszerviz-hálózatát.

A disztribútori szerződés 14. pontja a védjegyhasználatról úgy rendelkezik, hogy a „disztribútor nem szerzi meg, illetve nem kísérli megszerezni azokat a neveket, kereskedelmi neveket vagy védjegyeket, amelyek alatt a Hyundai termékeket gyártják, a jövőben gyártani fogják vagy eladják, továbbá nem igényel jogot, jogcímet vagy érdekeltséget. A disztribútor nem használja ezeket a neveket, kereskedelmi neveket vagy védjegyeket, csak a jelen megállapodásban rögzített Hyundai termékek eladásával kapcsolatban.”

Az egyébként megfelelően működő üzleti kapcsolat azonban az EU Bizottságának a gépjárműágazat-beli vertikális megállapodások és összehangolt magatartások egyes csoportjaira történő alkalmazásáról szóló 2002/1400/EK rendelet (a továbbiakban: csoportmentesítési rendelet) következtében véget ért. E rendelet szabályai Magyarországnak az EU-hoz

⁵ Hivatalos lap (EK), 2000 L 178.

történő csatlakozását követően, 2004. november 1-jével léptek hatályba, amire tekintettel a peres felek a disztribútori szerződést 2004. október 31-ével véglegesen megszüntették.

Ennek ellenére a korábbi márkakereskedők, valamint a hyundai doménneveket regisztráló szolgáltatók a HYUNDAI védjegyeket tovább használták. A védjegyjogosult felperes 2005. május 20-án kelt levelében ezért felhívta az érdekelteket, hogy a védjegyhasználatot hagyják abba. Nevezettek erre kitérő választ adtak.

2. A védjegyjogosult felperes ilyen előzmények mellett indított pert a korábbi márkakereskedők ellen, amelyben a védjegybitorlás megtörténtének megállapítását kérte. Külön is említendő, hogy a perben a felperesének az elsőrendű alperes javára regisztrált „hyundaiauto.hu” doménnév regisztrátora a XIX. r. alperes vonatkozásában is kérte a védjegybitorlás megállapítását, valamint a „hyundai-spur.hu” doménnév vonatkozásában a X. rendű alperes márkakereskedő és XXII. rendű alperes regisztrátor, hasonlóképpen a „hyundai-speed.hu” doménnév vonatkozásában a IX. rendű alperes márkakereskedő és a XXIII. rendű alperes regisztrátor vonatkozásában.

A regisztrátorok a perben passzívan viselkedtek, azonkívül, hogy a kereset elutasítását írásban kérték, a tárgyalásokon nem jelentek meg. (Véleményem szerint nem értették meg, hogy miről van szó.)

A Fővárosi Bíróság 2007. november 21-én kelt részítéletében a védjegybitorlásokat megállapította, és az alpereseket a további jogsértő cselekménytől eltiltotta.

A márkakereskedők vonatkozásában a vita lényege abban állt, hogy ezek, mint a gyártótól független kereskedői hálózat tagjai, használhatják-e a felperes védjegyeit, ha igen, milyen terjedelemben. E kérdés elbírálása során – miként arra a felperes és az elsőrendű alperes is hivatkozott – az Európai Bíróság által, az előzetes döntéshozatali eljárásában a BMW-ügyben hozott előzetes döntés alkalmazandó. Ebben a gépjárműgyártó védjegyének független kereskedők, illetve szervizek általi, engedély nélküli használatának lehetőségei, korlátai kapcsán figyelembe veendő szempontok kerültek meghatározásra. Az Európai Bíróság ítéletében kifejtette, hogy

a védjegy jogosultja nem tilthat el mást a védjegy használatától abból a célból, hogy a fogyasztókat tájékoztassa arról, hogy az illető személy javítási és karbantartási tevékenységet végez azon árukra vonatkozóan, amelyeket az adott védjeggyel védenek, és amelyeket az adott védjeggyel a védjegyjogosult hozott – vagy a védjegyjogosult jóváhagyásával hoztak – piaci forgalomba, vagy hogy az illető személy specialista vagy specializálódott az ilyen áruk értékesítése vagy javítása és karbantartása tekintetében, kivéve, ha a védjegyet olyan módon használják, ami azt a benyomást keltheti, hogy hivatalos kereskedelmi kapcsolat áll fenn a vállalkozás és a védjegytulajdonos között különösen, hogy a viszonteladó vállalkozása tagja a védjegyjogosult forgalmazási hálózatának, vagy hogy különleges viszony áll fenn a két vállalkozás között.⁶ (Kiemelés a szerzötől.)

⁶ C-63/97, 64. pont és rendelkező rész.

Az árumegjelölés használata nélkül nem tudja a viszonteladó az információt ügyfeleivel közölni, hogy egy adott jármű értékesítésének specialistája, vagy ilyen gépkocsik értékesítésére szakosodott. Következésképpen az adott árumegjelölés tájékoztató jellegű és korlátozott használata szükséges a viszontértékesítési jog garantálásához, és nem szerez tisztességtelen előnyt a védjegy megkülönböztető jellegéből vagy hírnevéből – egészíti ki a Fővárosi Bíróság.

A védjeggyel ellátott áru felperestől való megvétele, annak szervizelése nem eredményezheti azt, hogy az adott védjegyet az alperes a vásárolt árutól független vagy a szükséges mértéket meghaladó módon használja. Ilyennek minősül jelen esetben a védjegy cégnévként, doménnevként történő használata.

Ugyanakkor az alperesek nem tilthatók el a felperestől vásárolt gépkocsik vagy alkatrészek forgalmazásától, illetve az azokkal kapcsolatos szolgáltatások teljesítésétől, amelyek esetében a védjegyoltalom kimerülése (Vt. 16.), illetve a rendeltetés jelzésének szükségessége (Vt. 15.) megállapítható. A bíróság megjegyzi, hogy a felperes módosított keresetében a védjegy ezen használati módjait nem is kifogásolta.

Az elsőrendű alperes vitatta, hogy jogsértően járt volna el, amikor www.hyundaiauto.hu honlapján az ábrás védjegy mellett szerepeltette a szövedjegyet is az elsőrendű alperes neve (cégnév) feltüntetésével. Úgy találta, kimentésre alkalmas az a körülmény, hogy azok mellett nagybetűkkel feltüntetve megjelentette a „gyártótól független nagykereskedő” kitételt.

A bíróság az elsőrendű alperesnek ezt az okfejtését nem fogadta el. Túl azon, hogy maga a védjegybitorló cégnév bármilyen használata jogsértő, azt a körülményt is értékelni kellett, hogy az elsőrendű alperes korábban a felpereshez kötött, Magyarországon kizárólagos jogokkal rendelkező értékesítési és szervizhálózat vezetője volt. A jóhiszemű magatartás követelménye ilyen esetben fokozott gondosságot kíván a védjegyhasználat mértékének megválasztásakor. Ennek a követelménynek a fentebb részletezett használati mód nem felel meg.

Ugyanakkor teljes mértékben kielégíti az ún. BMW-ügyben megfogalmazott szempontokat a VIII. rendű alperesnek az a védjegyhasználata, amikor egyéb gépjárműtípusok mellett, azokkal azonos méretbeli, elhelyezéssel megjelenítéssel informálja a fogyasztókat, hogy HYUNDAI autókat is értékesít és szervizel. Ezért a bíróság a felperesnek ezzel a használati móddal kapcsolatos keresetét mint megalapozatlant el is utasította.

A Fővárosi Bíróság a fenti szempontok mérlegelése alapján, a rendelkező részben megfogalmazott körben állapította meg a védjegybitorlást, és alkalmazta a felperes által kért jogkövetkezményt, az érintett alperesek eltiltását a további jogsértéstől.

A doménnevek regisztrátorai vonatkozásában a HYUNDAI-ügyben hozott ítélet azt mondta, hogy külön vizsgálendő, hogy a XIX., XXII. és XXIII. rendű alperesnek a felperes által sérelmezett tevékenysége mennyiben sorolható a Vt. 12. §(3) bekezdése szerinti használati cselekmények közé.

A XIX., a XXII. és a XXIII. rendű alperes olyan regisztrátor, aki egy-egy alperestársa, (I., X., illetve IX. rendű alperes) mint igénylő javára az Internet Szolgáltatók Tanácsánál

(ISZT) különböző (HYUNDAIAUTO.HU, HYUNDAI-SPUR.HU, illetve HYUNDAI-SPEED.HU) doménnevet regisztráltatt.

Arra a kérdésre vonatkozóan, hogy a védjeggyel az összetéveszthetőségig hasonló doménnevet regisztráló gazdasági társaság regisztrátori tevékenységét védjegybitorlás szempontjából miként kell minősíteni, kialakult bírói gyakorlat van. A regisztrátor az igénylő által választott szervezet, amely az igénylő doméndelegálással, és/vagy adatregisztrálással kapcsolatos ügyeit intézi, vizsgálja, hogy az igénylés teljesíthető-e. Feladata nem olyan, amely csak adminisztrációs, technikai és műszaki feladatok ellátására, kizárólag ügyintézői tevékenységre terjed ki. A doméndelegálással és/vagy adatregisztrálással kapcsolatos eljárás sajátos, a bizományhoz hasonló ügyviteli jellegű közvetítő tevékenység, amelyben az igénylő érdekében intézkedő regisztrátor önállóan, saját nevében jár el a nyilvántartó harmadik személynél. Az érintett alperesek a perbeli összefüggésben tehát regisztrátornak minősülő gazdasági társaságok, amelyek gazdasági tevékenységük körében, szabályzatuk szerinti eljárással közreműködtek abban, hogy az igénylők védjegybitorlást megvalósító módon használják a kérdéses doménneveket az interneten. Az ilyen eljárás a Vt. 12. §-a szempontjából olyan gazdasági tevékenységnek minősül, amellyel a XIX., a XXII. és a XXIII. rendű alperes maga is részesévé vált a védjegybitorlásnak (3.P.28.655/2005).

3. A Fővárosi Bíróság részítelete ellen az alperesek – egy kivételével – fellebbezést nyújtottak be – beleértve a regisztrátorokat is.

A Fővárosi Ítéltábla 2009. március 17-én kelt részíteletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, csupán a kiszabott perköltséget szállította le.

Említésre méltónak tartom, hogy az Európai Bíróságnak az elsőfokú bíróság által „igen részletesen” (a Fővárosi Ítéltábla szóhasználata) hivatkozott BMW-ítéletére is kitér. Eszerint:

A perben éppen a hivatkozott BMW-ítélet kivételt megfogalmazó következtetései voltak irányadók, mivel a védjegyek alperes által történő használata alkalmas volt a védjegyjogosulttal fennálló különleges kapcsolat feltételezésére. Az elsőfokú bíróság a BMW-ügyben foglaltaknak megfelelően, részletesen, egyenként és konkrétan feltárta és minősítette a két védjegyet érintő alperesi használati cselekményeket abból a szempontból, hogy azok megfeleltek-e az információnyújtáshoz való jognak, vagy meghaladták ezt a keretet. A részítelet körütekintő mérlegelését és alapos indokolását támasztja alá, hogy a VIII. rendű alperes védjegyhasználatát abban a részben, miszerint az egyéb gépjárműtípusok mellett a VIII. rendű alperes a fogyasztókat a HYUNDAI autók értékesítéséről és szervizeléséről tájékoztatja, nem is kifogásolta – mondja a Fővárosi Ítéltábla.

A regisztrátorok vonatkozásában a másodfokú ítélet csak annyit mond, hogy azok megismételték azt a nyilatkozatukat, hogy nem tudtak a jogsértésről, de bármilyen szintű bírósági kötelezésnek eleget fognak tenni. A regisztrátorok egyébként csak a perköltség megállapítása ellen fellebbeztek. E vonatkozásban a másodfokú ítélet azt mondja, hogy „a perköltség teljes mellőzésére a Pp. 80. §(1) bekezdésében írt feltételek hiánya miatt nem kerülhetett sor.

Nem volt ugyanis megállapítható az ő vonatkozásukban, hogy a perre okot nem adtak, és az első tárgyaláson nem ismerték el a követelést.” (8. Pf. 20.533/2008/)

4. Az alperesek többsége felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Legfelsőbb Bírósághoz.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmeket 2010. március 17-én kelt részítéletével – beleértve az időközben „felébredt” regisztrátorokét is – elutasította (Pfv. IV. 20.796/2009).

A felülvizsgálati eljárásban hozott részítélettel az ügy befejezést nyert.

Megjegyzések

a) Az Európai Bíróság BMW-ítéletének alkalmazása nemcsak célszerű, de meggyőző is volt. Nem véletlen, hogy a peres felek is kérték azt.

Az Európai Bíróság egyébként maga is visszatér időnként a BMW-ítéletben kifejtettekre, így például az OPEL- (C-489/5)⁷ vagy a GILLETTE-ügyben hozott ítéletben (C-228/03).⁸

A magyar bírósági gyakorlat úgyszintén követi az egységesített közösségi védjegy jog értelmezése vonatkozásában az Európai Bíróság ítéleteiben kifejezésre jutó szempontokat.⁹

b) Az ügy szokatlanságát az is szemlélteti, hogy a bíróságok mind a három fokon részítéletet hoztak.

Persze a felperesnek módja lett volna a jogsértő védjegyhasználat miatt a gazdagodás megtérítését vagy kártérítést kérni. Ezzel a lehetőséggel azonban nem élt, amit magam csak helyeselni tudok. Hiszen célját, a védjegy használatától való eltiltást elérte.

c) A regisztrátorok védekezése (a fellebbezési eljárásban) arra korlátozódott, hogy a hyundai doménnevek nem téveszthetőek össze a HYUNDAI védjeggyel. Ez persze gyenge védekezés volt.

A jóhiszeműségre való hivatkozás sem állt meg, hiszen a védjegybitorlás megítélése objektív kritériumok alapján történik.

Ezért nem meglepő, hogy mind a Fővárosi Bíróság, mind a Fővárosi Ítéltábla elmarasztalta a nevezetteket. Ez utóbbi a jogsértés megállapításakor gyakorlatilag az Ektv. felelősségi szabályait hallgatólagos analógiával alkalmazta, amikor megállapította, hogy „az első tárgyaláson nem ismerték el a követelést”. Ez egyébként az Ektv. szerint még késő is lett volna.

d) Sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem a Vt. 27. §(4) bekezdése alapján marasztalta el a közreműködő regisztrátorokat.

Ennek alighanem az alperes pertársaság elleni jogérvényesítés, s a pertársaság keretében történt marasztalás lehetett az oka.

⁷ *Vida*: i. m. (1), p. 245.

⁸ *Vida*: i. m. (1), p. 307.

⁹ *Vida*: i. m. (1), p. 342.

Ha a felperes a regisztrátorokkal szemben külön perben érvényesítette volna igényeit, akkor ezek felelősségének megállapítása alighanem a Vt. 27. §(4) bekezdése alapján történnéhetett volna.

e) Tény, hogy a bíróság elé kerülő bitorlási perek közel fele doménnévvvel kapcsolatos jogvita.¹⁰ Így a doménnevek jogellenes használata kérdésében könnyebbséget jelentett, hogy e vonatkozásában már „kitaposott út” állt rendelkezésre, amelyre az elsőfokon eljáró bíróság hivatkozott is: a Legfelsőbb Bíróság egy eseti döntése,¹¹ amely más védjegyének doménnévként való használatát jogsértőnek minősíti. Ez egyébként megfelel az EU más tagállamai ítélkezési gyakorlatának is.

III. Kitérő: az internetes honlap üzemeltetőjének jogsértése

Mind tényállásbeli, mind jogalkalmazási szempontból hasonló kérdéseket vetett fel a *www.fusz.hu* honlap üzemeltetője ellen indított per, még ha nem is védjegybitorlás volt annak tárgya.

Az alperes internetes honlapján olyan olvasói levél jelent meg, amely a felperes becsületét és jó hírnevét sértette.

Tény, hogy az alperes honlapjára a regisztrálást követően bárki feltehetően bármilyen szöveget, hozzászólást, olvasói levelet.

Ugyanakkor az adott ügyben eljáró Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság azt állapította meg, hogy az alperes mint közvetítő szolgáltató az Ektv. 2. § 1c) pontja szerinti tárhelyszolgáltatónak minősül, s így a felelősség alól akkor mentesül, ha a jogsértő tartalomról való értesülést követően – az adott esetben a kereset kézhezvételét követően – azonnal intézkedett volna a kifogásolt olvasói levél eltávolításáról. Minthogy azonban erre nem került sor, ezért a Ptk. 75. § (1) bekezdése, 76. §-a és 78. § (1) bekezdése értelmében jogsértő magatartást tanúsított, amiért a bíróság a kifogásolt olvasói levél eltávolítására és kártérítés megfizetésére kötelezte (2.P. 20.307/2008).

Az ítéletet követően az alperes a kifogásolt olvasói levelet a honlapról levette, egyidejűleg azonban fellebbezést nyújtott be.

A másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla a jogsértést ugyancsak megállapította. Ugyanakkor kifejtette, hogy a perbeli esetre az Ektv. rendelkezései nem alkalmazhatóak. Ezért a Ptk. 75. § (1) bekezdése, azaz a személyhez fűződő jogok sérelme, 76. §-a, azaz a becsület sérelme, valamint a 78. § (1) és (2) bekezdése, azaz a jó hírnév sérelme miatt marasztalta el az alperest (Pf. II. 20.673/2008 – 2009. január 20.).

¹⁰ Dr. Bacher Gusztáv: Összefoglaló a doménnév-regisztrációról és a doménnevekkel összefüggő jogérvényesítésről tartott kerekasztal-beszélgetésről. Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2(112.) évf. 1. közlönszám, 2007. május, p. 82 (utalással dr. Csóti Tamás beszámolójára).

¹¹ BH 2005.145.

Az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelmet a Legfelsőbb Bíróság ugyancsak elutasította. (Pfv. 20.796/2009 – 2009. október 1.)

Megjegyzések

a) Az internetes honlap üzemeltetőjének felelősségét felvető ügy tényállásában szereplő jó hírnév védelme – még ha magánszemély jó hírnevéről is van szó – tipikusan olyan elem, amely a védjegyügyek jelentős hányadában is felbukkan.

Még ha nem is a „nagy” védjegyekre gondolunk, hanem csak a piaci ismertség alacsonyabb fokán állókra, akkor is kézenfekvő, hogy ez utóbbiak jogosultjai is komolyan ügyelnek védjegyük jó hírnevére. A jó hírnév elvesztése ugyanis komoly üzleti (gyakran jogi) következményekkel, hátrányokkal jár.

b) Az itt ismertetett esetben az internetes honlapot nem gazdasági tevékenység keretében üzemeltették. Az Ektv.-nek a tárhelyszolgáltatókra vonatkozó rendelkezése ezért nem vonatkozott annak szerkesztőjére, amint azt a másodfokon eljáró bíróság megállapította. Ugyanakkor, még ha az alperes nem is volt tisztában az olvasói levél becsület- és jó hírnevet sértő tartalmával (amit magam kétségesnek tartok), a jóhiszeműség és az elvárhatóság szabálya alapján a tudomásszerzést követően (az adott esetben ez a keresetlevél kézhezvételét jelentette – előzetes felszólítás nem történt) azonnal el kellett volna távolítania a kifogásolt olvasói levelet. Minthogy ezt csak az elsőfokú bírósági ítélet meghozatalát követően tette meg, legalábbis ez a mulasztása jogsértő volt – még ha nem is vonatkozott rá az Ektv. eltávolítási szabálya.

c) Jogalkalmazási szempontból magam egy további párhuzamosságot látok a HYUNDAI-ügyben hozott ítélet, valamint az internetes honlap (*www.fusz.hu*) ügyében hozott ítélet között: az elmarasztalás egyik esetben sem az Ektv. alapján történt. Analógia fikcióját alkalmazva azonban a felelősség alóli mentesülés az Ektv. alapján sem lett volna megállapítható.

Kitekintés: a közvetítő szolgáltató szerepe a közösségi jogban

Amint azt a jogi háttér áttekintése alkalmával említettem, a közösségi jog idevonatkozó rendelkezései a hazai jogi szabályozás modelljeként foghatók fel.

Nem meglepő, ha a közösségi joggyakorlatban az itt ismertetett két jogvitához hasonló, sőt jóval bonyolultabb kérdések is felvetődtek. A Nemzetközi Versenyjogi Egyesület (LIDC) ezért a közvetítő szolgáltató felelősségének kérdését 2011. évi oxfordi kongresszusának napirendjére tűzte.¹²

¹² To what extent should on-line intermediaries (such as ISPS and operators of online market places) be responsible for the control or prohibition of unfair competitive practices (in particular sales of products contrary to the law) carried out on their systems?

A témában részletes magyar tanulmány¹³ készült, amelynek javaslatai közül említék néhányat. Ilyenek

– a jogérvényesítésről szóló 2004/48/EK irányelv¹⁴ 9.1a pontjának iparjogvédelmi vonatkozású rendelkezéseit terjesszék ki a tisztességtelen verseny körében elkövetett jogsértésekre is,

– az egyszerű adatátvivő (*mere conduit*) felelősségét közelítsék a tárhelyszolgáltató, a gyorsítótároló- és a keresőszolgáltatást nyújtó felelősségéhez, mivel az egyszerű adatátvivő felelőssége igen tág körben kizárt,

– a weboldalak hozzáféréseinek akadályozására, valamint a doménnevek blokkolására különös szankciók, illetve jogérvényesítési eszközök legyenek stb.

Érdeklődéssel várom, hogy más országokból milyen javaslatok érkeznek majd ebben a „vadonatú” jogi témában.

¹³ 2009. május 9 – a Munkabizottság vezetője: dr. Liber Ádám.

¹⁴ Hivatalos lap (EK), 2004 L 157.